

L'Aiguat de Sant Lluç

Admetem col·laboració de tot-hom però no volem anuncis ni esqueles mortuòries

Periòdic quinzenal satíric, polític, humorístic, de la Conca de Barbarà

Redacció: Carretera, 49 - Vilaverd

Els originals no's tornen. Si no agraden se vendran a pes de paper al preu del dia

Director Propietari: Ignasi de Llorens Mauri

Any II

Núm. 10

Vilaverd 30 Gener 1932

Número solt 0'15 ptes.

Any 4'00 "

El que hauria escrit L'AIGUAT DE SANT LLUÇ si sortint diputat el nostre agrari Albert Tala... en lloc del senyor Simó o del Sr. Ruíz i Montblanc l'hagués rebut amb moixiganga.

COMENTARIS

Tothom recorda amb repugnància aquells temps de la Dictadura quan Primo de Rivera o qualsevol dels seus vocals, decidia fer-se donar un homenatge de simpatia. Tot seguit es movilitzaven el Somaten (el més vergonyós del cas) la Unió Patriòtica, els funcionaris de l'Estat; abans de l'apat els dictadoretz pujaven dalt d'un enterimat i donaven ordres als seus homenatjadors que anessin desfilant. Aquelles manifestacions eren la cosa més ridícula i demostraven que'ns mereixiem una dictadura.

L'arribada del diputat don Albert Tala... amb motiu del seu èxit primer en el Congrés, que no regatejem, ha movilitzat totes les forces dretanes de la Conca, l'auto del *Diluvio* féia dies que recollia pels poblets adictes. Els amics entranyables Pau i Pere poden estar satisfets de l'èxit d'organització. Tot ha donat un rendiment *grati et amore* per un cantó però car per un altre. Als de Vilaverd els hi pagaren l'apat que valia cinc pessetes i ral per tiquet. Eren els de Vilaverd vint-i-sífs.

El tren portà quinze minuts de retard. Mr. Pau nerviós, donava ordres i se li veia el mitjó al garró. L'estació plena de gom a gom i la gentada poc hi mancava no arribés al encreuament de la carretera de Lleida. Moltes comissions, les més nombroses eren Solivella, Espluga de Francolí i seguia Pira, Santa Coloma, Forès... Al baixar del tren (classe primera) el senyor Albert Tala... li seguïen quatre capellans i una dotzena que l'esperava, de moment semblava talment un enterro o una despedida de dol d'un funeral de primera.

Crits, visques, apretades de mans i maduixes, res una apoteosis d'entusiasme.

A nosaltres no ens dol la manifestació, és el sistema emprat vergonyós d'aparençar davant la gent una

adhesió amb la qual no és compta, havia d'haver passat a la història, si més no, per una qüestió d'ètica perquè semblava que amb la República ja no havia de sortir cap més personatge amb aquests procediments d'aquests que es complauen que no enganyen a ningú i fan tanta llàstima perquè demostren en els que se l'organitzen una manca d'impudor que és una ofensa a la col·lectivitat sobre la qual tinguin un comandament petit o gros.

L'AIGUAT lloa com a catalanista el discurs del senyor Albert en la seva part de defensa a la llengua catalana, en el demés som dos línees paraleles que no ens trobarem mai.

Al primer número deien que jo era un venut. Al segon inventen *enxufes*. Al tercer ens diran que a Montblanc i els seus voltants solament hi ha de bo la seva suficiència. Sols faltará que'l poble se'ls cregui.

L'homenatge a D. Albert Tala... si hagués sortit diputat en lloc del Sr. Simó o del Sr. Ruíz

El dretisme montblanquí i el de la Conca de Barbarà ha volgut homenatjar solemnement el seu representant el diputat D. Albert Tala... amb motiu del seu primer discurs en el Congrés. Avui és l'home que personifica el dretisme de la Conca de Barbarà i el liberalisme democràtic del partit de les dretes.

L'acte de l'arribada a Montblanc i l'apat del diumenge del passat dia 10 de Gener, no és solament un tribut a la persona de Albert Tala..., sinó la consagració d'una ideologia i d'una política mantingudes i servides amb una energia i rectitut exemplars,

Era un acte de partit que desbordava el partidisme i aclamava l'homenatjat perquè veia per damunt de tot el patriota, el modest fill de Sarral que no ha estalviat res pel triomf de la llibertat de Catalunya.

Ell, ningú més que ell acceptava sense vacil·lar els perills i les responsabilitats que les circumstàncies l'imposaven, admetia serè el risc sense cap ostentació però també s'avenia a carregar-se al damunt les responsabilitats del càrrec, doncs després de molts precés donava el seu nom en la candidatura de les dretes. I sortí diputat per minoria. Els districtes de Falset, part de Gandesa i Roquetes, aconseguí molts sufragis; a Vilella Alta i Vilella Baixa obtingué més vots que el mateix Marcel·lí Domingo.

L'intel·lectual senyor Tala... ha de fer de polític per satisfer els anhels legítims del poble i qui sab siindrà que actuar com a reserva preciosa de la qual els catalans hi tenim que fiar algun dia, doncs l'advocat senyor Tala... no coneix l'odi i és comprensiu, malgrat se'l titilli d'una altre manera.

Però l'instint popular té una comprensió especial per a descobrir els valors; avui malgrat de totes les significacions partidistes i malgrat (van tres malgrats) de tots els prejudicis, la figura del senyor Tala... pot servir a les vicissituds polítiques que el renaixement de Catalunya ens reserva.

L'AIGUAT DE SANT LLUC ha sigut invitat a tots els actes, agraim la gentilesa i si bé no combreguem en l'ideari dretà, tenim que complir amb els deures de periodista per satisfer la curiositat dels nostres llegidors.

Res, som al ball i tenim que ballar.

Surten en defensa de uns patricis il·lustres i fins d'aquells de les fulles que's van escampar de nit. Ara és quant es veu que tots són una mateixa cosa:

*Aunque vayas disfrazao
te conozco bacalao.*

El dinar que s'hauria celebrat a la Serra de Montblanc si hagués sortit diputat D. Albert Tala... en lloc del Sr. Simó o del Sr. Ruíz

El dia esplèndid de natura. El dinar d'homenatge al Sr. Albert Tala... pel discurs del 22 d'Octubre al Congrés, com a representant de les dretes de la província de Tarragona. Les taules eren insuficients per a contenir els 470 comensals, entre ells nombroses senyores.

Seien a la taula presidencial, a la dreta de l'Albert Tala... el Mr. Pau, Sr. Barbey, Sr. Rahola i d'altres. A l'esquerra el Rector de Sant... el President del Sindicat del Pla de Cabra, els ex governadors civils de Burgos i Orense, un regidor de la Selva del Camp i d'altres.

En acabar el banquet, esplèndidament servit i ordenat eren la 1 i mitja i un segon. L'emissora de la Radio Barcelona anuncià que retransmetria els discursos. L'Impresor, com a Secretari i amb veu d'emoció

que recorda quan la gallina acaba de pondre l'ou, es saludat pels aplaudiments i explica l'ordre de l'acte i llegeix les adhesions. Hi ha de tot, n'hi ha una de pès, la de Cambó; entre altres coses, diu que no desitja per ara pendre participació en manifestacions polítiques, però s'ha sentit català com mai llegint íntegre el discurs de l'Albert Tala... i li sab greu no assistir a l'acte d'homenatge a l'home del qual ha tingut la virtut d'incorporar el seu prestigi personal a la direcció dels nostres destins... (els aplaudiments no'ns permet oír l'acabament).

Acabat els xardorosos aplaudiments Mr. Pau Queral... en mig d'una ovació atronadora sentim que comença suaument com pluja d'hivern; Senyores, senyors. Els bons amics, els companys de la Comissió organitzadora que m'han designat per oferir aquest homenatge, be haurien fet de designar-ne un altre que hauria estat més brillant i menys apassionat.

Però ¿què voleu? no he pogut resistir la temptació de fer l'elogi del meu entranyable amic, ja que si tantes vegades en la vida pública i en la professional un es veu obligat a fer coses a desgrat, s'ha d'aprofitar l'avinentesa de parlar amb el cor a la ma (molt bé).

Dirigint-se fit a fit a D. Albert Tala... li digué: Foreu vos el designat per a representar a Catalunya a la província de Tarragona a les hores que acceptar un càrrec representava si més no arriscar la pròpia llibertat, pero teniu sobritut de títols de sacrificis i de lleialtat a la causa de Catalunya (aplaudiments que no'ns permet oír l'acabament).

Recordo les reunions clandestines en l'Impremta durant la nefasta Dictadura junt amb molts amics. D'ençà d'allò tot ha canviat, tot menys vos Albert. La vostre personalitat sab resistir totes les proves i us veig avui en ple homenatge com quan compartiem les feixugues responsabilitats.

Recordo i honorem els màrtirs, els amics perduts, aquell Poblet Teixidó honorable a qui tant estimem i que jo no puc oblidar per raons idealògiques i que sab tothom, doncs bé, un record per ell, ja que jo el recordo sempre (Mr. Pau plora i el públic aplaudeix).

Continueu, amic Tala... el vostre camí, els vostres principis d'un liberalisme diamantí que's la concreció de la vostra intel·ligència i el vostre bon sentir.

A tots, amics, el meu profund agraiment. Si les lluites passades amargaven la vostra existència, les d'ara compensen amb escriu l'alegria de veure un poble que s'adresa com un sol home en els principis del ordre social. He acabat...

Aplaudiments que s'intensifiquen en el deliri el el veure com D. Albert Tala... abraça a Mr. Pau.

No en volem veure cap d'original. S'els poden guardar en conserva. Ens sobra amb que un autor d'una firma anés escampant per Montblanc i sense que ningú li preguntés, que ell firmava però que l'article no era séu. Si m'ho va venir a dir a mi mateix!

BOXA POLITICA

—Ecolteu amic Llorens, quant acabareu tot això del Sr. Tala..., Simó i Ruiz..?

—Homè—respon el Director—quant canviï la Lluna.

—Està bé, menys mal.

*

El segon número de la *Pedregada* ha sigut forta. Hem vist el joc. Al primer hi van signar els pallassos, are sabem qui són els autors de la *Pedregada*. En honor a la veritat l'ex candidat agrari no i pren part, mes no va permetre que als *Aires de la Conca* si fes companya. L'impresor ho paga tot; paper, treball, mistos, saliba, etc., etc. I el *Reberendo* és l'amo de tots els escrits. El Carles fa el que pot però els versos no són d'ell, són d'un altre. Tot se sabrà...

*

Al número vinent hi haurà una novetat en L'AIGUAT, no sabem si serà noi o noia. Per ara tenim contractades les dues llevadores de Montblanc.

*

Per aquest número queda suprimida la secció *Mig en sèrio i mig en broma*. El motiu és que'l cos de Redacció va entreveure que seria un to de *Pedregada* i nosaltres no volem ésser *micos*. L'acord es va prendre per tres contra dos de *que no ha lugar*. Res, som democràtics.

*

A pres de molts amics no publiquem el discurs del agrari D. Albert Tala... en el dinar de la Serra si hagués sortit diputat en lloc del Sr. Simó o del senyor Ruiz. El discurs era dolent, va tindre un mal dia, una mala tarda que diuen els toreadors de braus. L'emoció, el discurs de Mr. Pau, les cares conegudes, el raig de sol que li queia damunt la cara, les dones, la barba del nostre Director, etc., etc. Tot plegat va contribuir en el desastre oratori. Res, tots tenim ensopgades a la vida però una flor no fa istiu.

*

Mr. Pau Quer... va ésser l'heroi sobretot al recordar a Pobllet i Teixidó. Les seves paraules van fer saltar llàgrimes a les senyores. Res, un bon dia.

*

Mr. Pau Quer... ha sigut cridat per beneir les noces del ex Príncep d'Astúries amb una Princesa pretendent al Trono de Rússia, sembla que Mr. Pau anirà ben vestit i no tindrà el descuit de que se li vegi el mitjó al garró.

*

Cambó és la quantitat mínima de separatista, Marcel·lí Domingo la quantitat mínima de catalanista, Mau-

ra la quantitat mínima de republicà i Mr. Pau Quer... la quantitat mínima de capellà.

—Molt bé—diu un de Lilla.

*

Aquest número extraordinari
No és Aiguat és Torrentada
Per fer una Pedregada
Al ex-ruc del Seminari.

Un altre èxit de "L'Aiguat de Sant Lluç"

Cambó, la figura més representativa de la «Lliga Regionalista», l'home més equilibrista políticament parlant, ha declarat de retorn de París o del Polo Nort, lo següent:

Cambó diu que la missió dels seus no ha de començar fins que es posi de manifest que nosaltres no podem complir la nostra.

El nostre Director en el editorial número 6 de L'AIGUAT DE SANT LLUC deia en el assumpte *Gassol-Queralt*:

«Espereu un moviment popular que falli l'aprovació o la disconformitat dels homes. Vosaltres sou grans de mostassa, encare que's penseu ésser quelcom, i quant hagim acabat estarem a les vostres ordres».

Qui sab si Cambó liegeix L'AIGUAT DE SANT LLUC? Un èxit aixís no la tingut mai ni els *Aires* ni menys la *Pedregada*.

Suerte, este chico de Vilaverd es un chico que oye crecer la hierba.

Tant que volien donar la cara i al segon número ja no hem trobat la firma de cap cara brut.

Núvols potítics

Cambó a poc a poc amb la seua tàctica arreu coneguda, vol filtrar-se en el ambient republicà i té com sempre la dèria de voler governar. Vol mercadeijar en política. Ell ha parlat bé, regular i malament de Catalunya, de l'Espanya gran, del cèlebre anarquista de Tarrasa... Ara, després d'una penitència a París, vol entrar i entrarà per veure si pot fer collita republicana.

Catalunya el coneix, i tot reconeixent la seva vàlua no ens convé; així com hi ha alegries que maten, també hi ha homes que hi sobren. L'actuació de Cambó durant la Dictadura amb allò de *mi querido amigo*

i als últims moments de la monarquia borbònica apuntalen un Rei que ell en el fons de la seva ànima no podia veure, és una incomprensió política tan descarada que els de l'Esquerra no podem oblidar.

De totes maneres cal agrair la fe que posa en la República però és preferible que truqui en una altra porta.

El nom de Cambó per Catalunya recorda políticament el cadavèric polític Garcia Prieto.

Esquerra Republicana! a lluitar, entra en el món polític un nom massa estrafalari i prou conegut. ¡Alerta!

Aquel Chico de Vilavert.

MIG RIENT I MIG BADALLANT

Brams d'un Pau i ferradures d'un impresor.

Que aquesta Secció porta de bolit a la Trinitat i els seus escolans.

Que és inútil que perdin el temps buscant qui és el pare de la criatura perquè té pare, mare i una fillada molt nombrosa.

Que avui, per exemple, omplim aquesta Secció amb datos i notícies que'ns han donat dos homes de carrera, dos empleats de banca, un paleta, dos fusters i un *sin trabajo*, tots ells gent de solvència, i que a excepció del *sin trabajo* paguen matrícula a Montblanc.

Que tenim més amics dels que's pensen, mentres que ells es troben més sols que els mussols.

Que la frase de que es trenqués l'estàtua d'En Casanova va sortir del popular ex-candidat, segons confessió del que l'ha guardat tots aquests anys.

Que efectivament es pot ser republicà i anar a les processons perquè l'una cosa no té res a veure amb l'altre.

Que lo que no està bé és ser republicà i no més anar a les processons polítiques com la de *Don Jesús* i la de la Mare de Déu de la Serra.

Que no està bé, precisament per això, perquè l'una cosa és la política i l'altre la religió i no s'han de fer servir les processons per coses que no hi tenen res que veure.

Que si el nostre candidat hagués sortit en lloc del Sr. Simó o del Sr. Rufz, els pagesos haurien fermat els gossos amb llançonisses.

Que'ls pagesos de la Conca després del cèlebre plet ja en saben alguna cosa.

Que per això no van creure amb redemptors i van preferir votar al Sr. Simó o al Sr. Rufz.

Que l'home de Montblanc que va tenir més tractes amb l'ex-dictador fou el candidat agrari.

Que mentres per anar a esperar en Macià delegava altres pagesos quan s'havia d'anar a veure En Primo, també per coses dels pagesos, hi anava personalment.

Que tot això es feia en nom dels interessos de la pagesia i d'unes certes conviccions catalanistes rrrradicals.

Que en nom d'aquestes mateixes conviccions catalanistes rrrradicals, el nostre capellà buscava influèn-

cies prop de la gent de la Dictadura per guanyar un plet.

Que d'això en saben alguna cosa un bisbe i el diguem-ne Capità general dels Franciscans.

Que no sabem com queda aquest catalanisme tan rrrradical després d'haver anat al darrera de l'influència dels homes del Directori.

Que'ls regidors que varen votar la reposició de la placa d'En Prat, tots són *catalanissims* per això, per haver-ho votat.

Que veusaquí per on s'han convertit en *catalanissims* alguns dels més anti-catalanistes que sempre hi han hagut a Montblanc.

Que mai hauriem dit que la reposició d'una placa servís per inventar aquest *quita manchas* que ja s'ha fet patentar la Trinitat.

Que qualsevol dia veurem escrit al quinzenal dels badoocs aquesta notícia: «El nostre dilectíssim amic i ex-candidat ha estrenat una hermosa i novíssima bufanda.»

Que no vindrà de nou a ningú perquè posats a fer propaganda de franc és millor no parar-se en barres.

Que'l poeta neurastènic i el poeta de ¡Tot sigui en nom de Déu! són els encarregats de fer els articles que uns altres han de firmar.

Que ves per on es troben junts un descregut i un catòlic, apostòlic i romà.

Que el nostre capellà és l'encarregat d'anar inventant els *enchufes* i de fer les crítiques de la tasca de l'Ajuntament.

Que d'això de fer firmar els articles als altres ja fa anys que hi tenen la ma trencada.

Que les raons amb un empleat municipal van venir perquè un dia es va negar a firmar un article que convenia a l'ex-candidat.

Que aquesta resposta negativa li va valguer una campanya personal, es clar, com totes les que fan aquesta gent, de desde el periòdic.

Que és estrany que entre les noves sensacionals del pedruscall no hi publiquessin el condol que els va produir el cop de cadira de la Senyora Antonia a la Societat recreativa.

Que aquesta feina de volguer fer barallar el Centre amb les Esquerres amb l'Artisana i amb el jovent de Cal Badó, els hi està donant un resultat meravellós.

Que n'és prova el que mentres pronosticaven la pudó de mort i la crisi d'una Societat, s'hi estava organitzant una festa en la que encara que hi haguessin volgut anar a la Trinitat i els seus escolans no hanrien pogut entrar-hi perquè era tanta la gent que hi havia que la sortida, a la farmàcia Curto, que aquell dia estava oberta, van haver d'assistir a 22 accidents.

Que això és una prova de que tothom els hi veu la llauna i que les seves prèdiques fan una mena de efecte com un discurs d'En Maura.

Que amb aquest Cine nou que parlen a cada número hi portaran la negra perquè es veu que hi estan tant interessats que la gent ja l'ha batejat amb el nom del «Cine de les dretes».

Que'l Director d'aquest periòdic el dia 17 va donar una conferència a Vilavert tractant del tema *Necessitat de que els veïns de Vilavert vagin a ajudar un conserge d'una Societat de Montblanc que els homes que donen el c... diuen que se la passa magre.*

Que ara, cada dia veureu per la carretera 33 veïns de Vilaverd que van a Montblanc, a prendre cafè a peu coix.

Que ja van difamant a més gent i per això parlen d'*enchufes* que no existeixen més que a la seva imaginació.

I que aquí l'única veritat que hi ha, és que el dia que no vaigim a enredar a les altres Societats i es decideixin a fer-ne una per ells sols, tal com varen anunciar ja fa molts mesos, es veurà els que veritablement fan pudor de mort.

Diu que volem atacar a dignes patricis. Amb aquesta dignitat, passem amb la groga.

NO VALEN IMITACIONS

Varem inventar la raó social «Requesenti-Queralfini-Talaverini» i als pocs dies un senyor de fora ens surt amb aquest qüestio de la Trinitat que no és més que una còpia del mateix que nosaltres havíem dit.

Fem un article polític i a l'endemà ens surt no res menys que un polític de la talla d'En Cambó, diguent lo mateix que nosaltres deïem. Per tractar-se de qui es tractava li varem haver de cridar l'ordre, enviant aquest telegrama a Fontaineblau: «El menys que podeu fer en les vostres intervius, és dir que el vostre pensament està meravellosament expressat amb els articles de fons que publica L'AIGUAT DE SANT LLUC. Cal que ara i sempre recordeu aquella famosa frase: *A Déu el que és de Déu i al Cèsar el que és del Cèsar.*—Llorens.»

També hem de protestar que'l nostre nom d'AIGUAT DE SANT LLUC que és una fetxa i una data atmosfèrica i meteorològica que passarà a l'història i que sols es veuen de tant en tant, haigí estat imitat per un nom tant vulgar i tant poca cosa com és una pedregada.

Que encara que no tinguem poetes neurastènics ni poetes de tot sigui en nom de Déu, vam fer uns versos que començaven *Hojas de un árbol caldas* que amb tota la modèstia hem de proclamar que és lo millor de lo millor que s'ha fet en el gènere humorístic, i en canvi els que al primer número donaven la cara i al segon ja l'han amagada, n'engeguen cada còpia que són bones per felicitacions de Nadal del sereno i de l'escombriaire.

També observem que es fan còpies ridícules de la manera com presentem les nostres caricatures. La que nosaltres varem publicar ens va costar la friolera de 100 pessetes (encara les devem, però això no vol dir res) i els gastos de fonda durant molts dies d'un dels millors caricaturistes de Barcelona que'l varem mantenir a *pan y cuchillo* a Cal Angel. I diem dies perquè a l'objecte de prendre bé les fesomies, va haver d'anar un dia a missa a Sant Miquel, i això que's tractava d'un anticlerical que solament el varem poder fer creurer després de molts discursos, a l'engegar la famosa frase «per la vida es perd la vida». Un altre dia va haver d'anar a comprar una llibreta de 10

cèntims a l'impremta i a l'endemà va assistir personalment a una conferència que'l nostre popular ex-candidat (el que havia de sortir en lloc del Sr. Simó o del Sr. Rufz) donava a un Centre de badocs d'aquesta comarca. En canvi aquests del pedruscall ens plantifiquen una caricatura feta per una mena d'emblanquinador de cuines copiant, sense fer-ho constar, o sigui seguint la mateixa mala costúm de Cambó, unes caricatures fetes ja fa anys i afegint-hi la meva (que no és per dir-ho, però que de tipo estic molt bé) tant mal feta, que ni retratat d'esquena he quedat mai tant malament.

Estic veient que amb aquest pas encara hauré de ensenyar als escolans a dir missa i a aprendre de fer les coses amb una mica de gràcia i de sentit comú.

Secció lliure de Jocs Florals

Se sab que mossèn Pauet
Es advocat de parteres
Si els parts van malament
No us carregueu de quimeres.
Aneu-lo prompte a trobar
Si el part dolent veieu
Doncs ell os salvarà
A la mare i a l'hereu.

Se sab que mossèn Pauet
No té mai calor ni fred
Ni porta tanta quimera
Té la dèria de Poblet
I oblida al Talavera
Ja no té tanta paciència
I té molt de mal humor
Un rosec a la consciència
I un trip-trap que li fa'l cor.

Se sab que mossèn Pauet
Pensa molt en Vilaverd
Oh pensa amb el Poblet?
—Li diu un bon minyó—
No fill meu! No es aquest Poblet!
Es l'altre... el Teixidó.
Ja no vol els bons encens
Ni res de pobres ni doló
Porta el mitjó al garró
I és amic del Recasens.

Se sap que mossèn Pauet
Té uns ulls mig blau del cel
Sofrix de sa mirada
Es grant dolçor de mel
Es com nina fina

De rulls daurats
 Artística joguina
 De uns vells passats
 Encant de criatures
 Ple de valor
 Amb cap de serradures
 I sense cor.

Per la còpia,
 CARLETS MAIFART

Mataró, 20-I-932.

L'AIGUAT HUMORÍSTIC

Avui que's parla de tot, que vivim esmaperduts i que la nostra època que viu sota del signe monetari, hem cregut pertinent trobar el perseguit per la Dictadura i tan anomenat Mr. Pau Quer... no per demanar-li deu pessetes sinó perquè ens aclarís les seves lluminoses apreciacions polítics locals dels moments actuals.

Ens costà una mica poder entrar a la cambra del perseguit, l'escaleta un xic bruta, la porta entalada d'oli i petroli. A la avant-sala, ordenada, i varem veure en una habitació sense porta, *nada menos* que'l del *Diluvio* que's dedicava a una fonya curiosa: treure llustre a les sabates del Reverent.

—Ja ho veieu barbut—ens va dir amb un bon somriure.—Les coses són així perquè no poden ésser d'altra manera, el món és un món, avui per tú i demà per mi...

Uns minut després parlàvem amb el Pau...

Es a dir, el que parlava era ell.

—Mireu vos esperaba com pa beneit, per varies raons. La primera per demostrar que els vostres escrits no em fan por.

—Home—diu el nostre Director...

—No em feu por,—respon amb energia.—A mes ¿qui li diu que jo també soc tan avestruç com vos?

—Ningú efectivament.

—¿Doncs que és pensava? Qui si no nosaltres hem portat la República? Vos Llorens parleva bé, escriviu millor i sobretot teniu simpatia... però també sou dels punyents...

—Bravo—diu el del *Diluvio*...

—Mr. Pau. Aquest desgraciat és massa entusiasmada, en aquest li treus les peles i queda un lluç,—li dona un altre parell de sabates.

—¿Perquè ens dieu derrotistes?—continua el Reverent.—S'equivoqueu. Nosaltres no som derrotistes, som derrotats que és molt diferent i prou pena fem... ademès, senyor Llorens ara entre nosaltres, no surtirà d'aquí.

—Digui home, digui!

—Quants deutes té? ¡eh! siguim franc.

El nostre Director.—Un.

El Reverent.—Puja molt?

El Barbut.—El deute de pagar en una forma o altra els desvergonyits de la vida.

El Reverent.—¡Entesos! No farem res... és una

llàstima... Sou un cap de trons.

—Noi del *Diluvio*, acompanya a L'AIGUAT,
Finis coronat opus.

Amb motiu de la campanya del primer número de La Pedregada els de Vilavert recorden a la Senyora Antonia quant venia a cobrar lletres amb aquell abric blau-marí tan suat que semblava que'l dit abric anés AL PROTESTO.

UNA CARTA

Montblanc 19-I-932.

Sr. Ignasi de Llorens

Vilavert

Molt senyor meu: Desitjaria de la seva bondat que digués a L'AIGUAT que són obrers de la Serra, Mossèn P. i En R. i que pel Setembre de l'any passat varem fer una processó i varem treure la Mare de Déu grossa i a hores d'ara aquesta Mare de Déu es al Camaril damunt del pedestal sense ajustar-la al seu i amb exposició de caure si algú li dongués una empenta. En quatre mesos aquests senyors no han tingut temps de fer arreglar la Verge (com que tot el temps el necessiten per calumniar persones que valen més que ells) i és que aquest M. P. no més disfruta quan pot dir mal del pròxim i és perquè que l'hauriem de nomenar Mossèn Guerra que em sembla que estaria millor. Perxò és que valdria més que cuidés de fer anar a Missa als seus escolans que són molt pocs els que hi van al diumenge i a cristianitzar el poble que és la seva obligació.

Dic també que aquests senyors haurien de tenir el cameril més net en lloc d'estar tant deixat, cuidant-se d'una vegada de deixar el pedestal tal com estava abans de les festes com és la seva obligació doncs hi han sotanes que son malaguanyades per segons qui les porta, car de les 24 hores del dia no fa de capellà sinó quant celebren missa i encara si dignes són de celebrar-la.

Atentament el saluda.

UN MONTBLANQUI

Nota: Aquesta carta per tal de que ningú pugui duptar de la seva autenticitat la tenim a disposició dels nostres lleïdors.

Tip. Vda. de A. Monmany-Montblanc